

Họ Tên: Nguyễn Minh Lan

Ngày ..... tháng ..... năm 20.....

Lớp: 11A

KIỂM TRA MÔN.....

Trường: GDNH - GTX

Thời gian ..... phút

Điểm:

Lời phê của thầy, cô giáo.

ĐỀ BÀI

BẢN BÁO CÁO THỰC HÀNH ĐẠO LÍ " HIẾU THÂN TÔN SỰ "

Theo em được biết đạo lí " Hiếu thân tôn sự " đã xuất ởng cha ta từ thời xưa từ đời này qua đời khác. Câu nói này mang hai ý nghĩa. Thứ nhất là chúng ta phải " hiếu thân " đó là hiếu thảo, hiếu thuận với cha mẹ, ông bà và những người thân. Thứ hai là chúng ta phải " tôn sự " đó là tôn trọng, tôn kính với thầy cô đi với chính bản thân em thì câu nói này giống như là một châm ngôn sống vậy. Lúc đầu có thể nghe qua câu đạo lí này, em cảm thấy nó cũng giống một câu bình thường. Nhưng khi hiểu được ý nghĩa của nó, đã giúp em thay đổi suy nghĩ của mình rất nhiều. Có lẽ gia đình với mọi người luôn là quan trọng nhất với em cũng vậy, gia đình luôn chiếm vị trí ưu tiên trong lòng của em. Tuy gia đình của em không được hoàn hảo nhưng tuổi thơ em vẫn được lớn lên trong vòng tay yêu thương của cả gia đình. Mẹ là người sinh ra em, trong lòng mẹ, với em mẹ chưa từng trở thế gì, tuy đôi khi có những giận hờn nhưng mẹ vẫn luôn cố gắng tập ứng dụng để cho em. Em nghĩ với chúng ta còn mẹ là còn tất cả còn mất mẹ, mất đi những người thân yêu thì cuộc sống như một hạt dẻ trong lòng một đĩ cả bầu trời nắng. Ông bà em cũng vậy, lúc trẻ thì bằng lòng chăm

KOKUYO

sóc mẹ em. Tôi khi về quê vẫn bé bỏng chăm lo cho em, vẫn
khung cảnh đó nhưng khác ở chỗ là ông bà đời qua thêm, nhiều
nếp nhàn và sức khỏe của ông bà cũng đã yếu đi nhiều. Nhưng
có lẽ thế mà không bao giờ thay đổi đó chính là tình cảm
của ông bà dành cho em và mẹ. Gia đình chính là nơi luôn
đông vui em, dù em có phải bận rộn người sẽ không bao giờ
bỏ mặt em có lẽ đó chính là mẹ, chính là gia đình. Với em, tôi
lớn nhất nhất trên đời chính là tôi biết hiểu, bố mẹ cha mẹ, tôi
trong em, vẫn luôn luôn nhớ ơn mẹ của mình. Có lẽ ở đời này
của em, rất ít người có thể mẹ cần tâm trạng như một của mẹ
mình, nói rằng "Con yêu mẹ, cảm ơn mẹ". Em cũng vậy trong tâm
em luôn yêu quý mẹ của mình, nhưng cũng rất khó để nói ra được
câu nói đó. Nhưng khi hiểu được ý nghĩa của "hiếu thảo", em cũng
đã có thể cần tâm để đứng như một của mẹ để nói lên câu
nói đó. "Hiếu thảo" dù trong mọi hoàn cảnh nào em cũng thấy
vô cùng cần thiết. Nhưng nếu nói ~~more~~ miêng thì chắc ai cũng nói
được, nhận thấy được điều đó em nhận ra. Mình đã biết được ý
nghĩa của "hiếu thảo" rồi thì mình cần phải có hành động. Hành động
ở đây không phải là phải làm những gì cao siêu cả, hành động
ở đây có thể hiểu bằng những hành động đơn giản, bình dị mà
ai cũng có thể làm được. Người xưa thường có câu "Tuổi nhỏ
làm việc nhỏ" đúng vậy với em như thế đi làm phụ giúp về
một hình thức nhưng em sẽ phụ giúp gia đình về một hình thức.
Trong gia đình em đã biết phụ giúp mẹ và ông bà những việc
nhu cầu cơm, giúp ông bà làm những món đồ gia đình đơn giản như
của, ông bà nhớ việc gì thì em cũng sẵn sàng giúp đỡ. Có những
lần đi học về, mâm cơm đã dọn sẵn như, ăn đã bày biện đầy
trên bàn, chỉ cần đợi người xuống là ăn luôn, những lúc như
vậy em cũng thêm niềm trong gia đình, càng cảm thấy may mắn.
Khi được đi đây như vậy, sau mỗi bữa ăn như vậy em thường
sẽ rửa bát, bởi em biết "hiếu thảo" dù là những việc nhỏ nhất.
Có thể ông bà sẽ nói để đây ông bà rửa cho những em luôn nhớ

như mình phải biết "hiếu thảo". Em "hiếu thảo" suốt lúc nào thì ông bà em sẽ được nghỉ ngơi lúc đó, họ đỡ vất vả nữa đấy rồi, không lẽ họ còn phải vất vả cả đời. Nhưng lúc mẹ có nhớ em quá thích về mấy đống công nghệ, em cảm thấy lúc làm sao mẹ có thể hiểu được cái này cái kia. Nhưng rồi em nhận ra, mẹ có thể dạy ta tập đi, dạy ta tập nói cả một khoảng thời gian dài bằng tình yêu thương. Cho ta đi học đầy đủ để nhanh lớn là sự cần thiết nhất sau. Bởi vậy em mới phải luôn ghi nhớ mình phải biết "hiếu thảo" nhờ vậy em đã bớt cái gọi, bớt yêu thương mẹ nhiều hơn, chỉ bố mẹ nhường như mẹ không biết. Cuộc đời này ai đến bên ta cũng đều có mục đích, đều có lí do cả, nhưng có lẽ cha mẹ và người thân là người luôn ở bên ta vô điều kiện. Có những đứa trẻ một mình non dại biết cảm ơn mẹ, nhưng mẹ vất vả, vất vả sao em lại không thể làm điều đó. Chúng ta có thể không cảm nhận được tình yêu thương mà qua danh danh cho mình, nhưng qua danh với luôn bên cạnh, yêu thương chúng ta một cách thầm lặng. Chúng ta không ai được lựa chọn nói mình sinh ra, được lựa chọn cha mẹ. Nhưng chắc chắn tương lai sau này, cuộc sống sau này đều do chính ta quyết định cả. "Hiếu thảo" em nghĩ dù ở đâu suốt nào cũng cần duy trì, dù mười tuổi, hai mươi tuổi, hay một trăm tuổi cũng cần "hiếu thảo". Mẹ có thể nói với con cái nghìn lần, nhưng mấy ai có thể nói với mẹ nghìn lần. Người ta nói "cái sinh là cái tử" nhưng mẹ vẫn lựa chọn sinh em ra. Em biết ơn mẹ vô cùng, em mong sau mẹ sẽ sống thật lâu thật khỏe, để mỗi lần mùa vụ làm đến mùa mẹ em sẽ cười hạnh phúc không thay vì cảnh hoa trắng. Em nghĩ mỗi cha mỗi mẹ thì dù em có thành công thế nào thì nó cũng là kẻ nhất, phù phiến. Em sẽ luôn luôn trong những khoảnh khắc được ở với người thân, gia đình. Còn về ý nghĩa của "thờ ải" với em thì lại là con đường nhanh nhất để dẫn đến thành công. Bởi thấy có là người giúp em có được kết quả, mà có kết quả thì sẽ dễ dàng đạt được thành công. Bởi vậy em rất biết ơn và kính trọng, tôn kính đối với những người lại đã thầm lặng.

"Tôn sư" là phải biết tôn trọng, tôn kính thầy cô. Thầy cô chính là những người dạy cho chúng ta kiến thức. Ở trường, thầy cô không chỉ dạy em về kiến thức, mà thầy cô còn dạy em về đạo đức làm người, đạo đức sống. Song cần phải làm gì, những claim ngôn, những bài học, những đạo lý mà không sách vở nào ghi chép. Em rất trân trọng những tiết học như vậy ở trường. Bởi sau này khi em tới nghiệp bắt ra cuộc sống, sẽ chẳng ai dạy em những bài học đó. Tuy em có thể học được gói nhưng nhờ có "tôn sư" mà em đã biết trân trọng những thầy cô quách ở trường. Khi gặp những thầy cô quách ở trường, em đã biết chào hỏi, ngay cả những bác bảo vệ, bác lao công. Em đã biết áp dụng "tôn sư" mà có gắng để đạt được kết quả học tập như giờ, dù kết quả có không hoàn hảo nhưng em cũng đã có gắng hết sức mình. Có nhiều người nói chỉ cần như người học gói mới cần tôn trọng, tôn kính thầy cô. Em nghĩ nó là sai hoàn toàn, bởi tôn kính thầy cô không nhất thiết phải học gói, mà tôn kính thầy cô chỉ cần thể hiện ở sự lễ phép, biết yêu thương thầy cô, ghi chép bài vở đầy đủ cũng đã. Khiến cho thầy cô rất vui lòng rồi. Nơi học sinh, chúng ta đều cần phải biết tôn trọng, tôn kính thầy cô. Qua đó, em hiểu được đạo lý "Hiếu thân tôn sư" thật sự rất cần thiết. Gia đình chính là nơi cho ta tình yêu thương, thầy cô trường lớp là nơi cho ta những bài học ý nghĩa cuộc sống. Em sẽ cố gắng phát huy rèn luyện cho mình "Hiếu thân tôn sư", biết hiếu thảo, hiếu thuận với cha mẹ gia đình và tôn kính, tôn trọng thầy cô. Câu hỏi "Hiếu thân tôn sư này sẽ là bài học quý giá, là thanh ngôn, là hành trang mà em cần học ghi nhớ không bao giờ quên. Em sẽ rèn luyện cho bản thân mình thái độ "Hiếu thân tôn sư" bởi em biết biết hiếu và vô ơn là tội lỗi lớn nhất. Từ đó, em cũng mong mọi người, những ai còn cha mẹ, còn gia đình hãy biết trân trọng, yêu thương khi còn có thể. Những ai vẫn đứng trên thuyền đi học hãy biết ơn thầy cô, kính trọng và yêu quý họ. Chúng ta có thể không thành công, nhưng nếu biết "Hiếu thân tôn sư" em tin rằng đó sẽ là nền tảng để chúng ta phát triển những giá trị nhân văn, đạo đức để có thể chinh phục ước mơ, thành công.